

Sygn. akt I C 3179/15 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko **G. A.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda R. S. na rzecz powódki G. A. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 7 lipca 2015r. powód R. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej G. S. obecnie A. kwoty 1.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Powód wskazał w uzasadnieniu pozwu, że jest właścicielem mieszkania nr (...), położonego przy ul. (...) we Włocławku. W mieszkaniu tym w 1999r. zamieszkała G. A.. W dniu 28.12.2013r. strony zawarły związek małżeński, który został rozwiązany w dniu 20.02.2015r. przez rozwód. Przez cały czas zamieszkiwania pozwana nie uiszczała żadnych opłat, nie partycypowała w kosztach utrzymania mieszkania, w którym mieszkała. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanej z prośbą, wezwaniem do partycypowania w kosztach utrzymania mieszkania, jednak bezskutecznie. Pozwana odmawiała zapłaty. Pozwana nie poczuwała się do jakichkolwiek obowiązków związanych ze wspólnym zamieszkiwaniem.

W dniu 27 października 2015r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W terminie ustawowym pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że strony pozostawały w nieformalnym związku od 1999r. do 28.12.2013r. Strony przed ślubem jak i po ślubie mieszkały razem w mieszkaniu powoda i prowadziły wspólnie gospodarstwo domowe. Pozwana wyprowadziła się od powoda w styczniu 2015r. W czasie wspólnego zamieszkiwania zostało przyjęte w sposób dorozumiany, że opłaty za mieszkanie będzie ponosił powód, Uzyskiwanymi przez siebie dochodami, każda ze stron dysponowała oddzielnie. Strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, wspólnie spożywały posiłki, które przygotowywała pozwana. Żywność kupowała na przemian każda ze stron. Pozwana sprzątała mieszkanie, opiekowała się pozwanym w okresach jego choroby, jak i rodzicami powoda. nie jest prawdą, że powód zwracał się do niej z prośbą, wezwaniem do partycypowania w kosztach utrzymania mieszkania. Wytoczenie powództwa pozwana odbiera jako chęć nękania jej przez powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 26 stycznia 2016r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, stwierdził również, że nie zostało w żaden sposób ustalone, że powód będzie pokrywał wszystkie koszty związane z utrzymaniem mieszkania.

Na rozprawie w dniu 29 września 2016r. powód sprecyzował żądanie pozwu, iż wnosi o zasądzenie kwoty 1.000 zł za czas od stycznia 2012r. do zawarcia związku małżeńskiego (tj. 28.12.2013r.) wraz z odsetkami ustawowymi.

Pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, twierdząc, że powód nie udowodnił swojego powództwa zarówno co do zasady jak i co do wysokości, tym samym wnosząc o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. S. i pozwana G. A. poprzednio S. byli małżeństwem. Od 1999r. do czasu ślubu w dniu 23.12.2013r. pozostawali w związku nieformalnym, konkubinacie. Strony zamieszkały ze sobą, w mieszkaniu powoda położonym przy ul. (...) we W.. Strony nigdy konkretnie nie uzgodniły zasad wspólnego zamieszkiwania, w tym ponoszenia kosztów utrzymania mieszkania. Powód wielokrotnie, w niezobowiązujących rozmowach, sugerował pozwanej, że dobrze by było aby partycypowała ona w kosztach utrzymania mieszkania. Nigdy jednak strony nie sprecyzowały tych zasad, nigdy powód nie wezwał pozwanej aby uiszczala konkretną kwotę tytułem partycypowania w kosztach utrzymania mieszkania.

Powód sam utrzymywał swoje mieszkanie, sam uiszczal opłaty.

W dniu 20 lutego 2015r. Sąd Okręgowy we Włocławku w sprawie VC 1026/14 rozwiązał małżeństwo stron przez rozwód, bez orzekania o winie.

Dowód: okoliczności bezsporne; kopia wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 20.02.2015r. w sprawie VC 1026/14 – k. 5-6; dokumenty dot. kosztów utrzymania mieszkania – k. 8-48v; zeznania powoda R. S. – k. 89 (88v-89); zeznania pozwanej G. A. – k. 89-89v

Postanowieniem z dnia 25 marca 2015r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie uporczywego nękania G. S. w okresie od 15 stycznia 2015r. do dnia 25 lutego 2015r. we W. przy ul. (...) przez wysyłanie prezentów, wiadomości sms oraz nachodzenie w miejscu pracy i zamieszkania – tj. o czyn z art. 190a § 1 kk, wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015r. umorzono dochodzenie w sprawie uporczywego nękania G. S. w okresie od 01 kwietnia 2015r. do 03 maja 2015r. tj. o czyn z art. 190a § 1 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk – z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Dowód: okoliczności bezsporne; postanowienia – k. 60-60v, 61-61v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Podstawy prawnej żądania pozwu należało upatrywać w art. 471 kc, zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód w toku postępowania podał, że początkowo nie uzgodnili z pozwaną na jakich zasadach będą mieszkali, nie uzgodnili w jaki sposób będą płacili za mieszkanie. Później uzgodnili, że powód będzie pokrywał koszty czynszu, a co do reszty mieli rozmawiać. Co do mediów mieli dojść do porozumienia, żeby płacić wspólnie. Nie było rozmowy za co i ile pozwana ma płacić. Pozwana nie kwestionowała tego, że zamieszkiwała wspólnie z powodem w jego mieszkaniu ani, że powód sam ponosił koszty utrzymania mieszkania. Ona partycypowała w kosztach ich wspólnego życia, wyżywienia, sprzątania itp. Pozwana zatem nie kwestionowała tego, iż korzystała z

mieszkania powoda; jednak podnosiła, że brak było ustaleń pomiędzy nimi co do uiszczania opłat eksploatacyjnych za mieszkanie, przy czym w jej ocenie strony nie zawarły umowy, lecz stosunek je łączący miał charakter grzecznościowy.

Analizując przeprowadzone w postępowaniu dowody Sąd doszedł do przekonania, że wprawdzie strony nie określiły w formie pisemnej zasad korzystania z lokalu powoda, w tym ponoszenia kosztów z tym związanych, jednak per facta concludentia doszło pomiędzy nimi do zawarcia umowy użyczenia określonej w art. 710 kc. Użyczenie jest umową korzystania z cudzej rzeczy. Cechą charakterystyczną użyczenia, odróżniającą je od najmu, ale za to upodabniającą do darowizny, jest nieodpłatność. Do użyczenia odnoszą się więc te przepisy Kodeksu cywilnego, które dotyczą czynności prawnych nieodpłatnych. Przepisy o użyczeniu przewidują w porównaniu z podobnymi umowami, nieodpłatnymi, ograniczenia obowiązków użyczającego i zwiększenie odpowiedzialności biorącego. Użyczenie jest umową jednostronnie zobowiązującą. Ze względu na fakt, że z tytułu umowy użyczenia zobowiązany do spełnienia świadczenia jest tylko użyczający, umowę tę uznaje się za jednostronnie zobowiązującą, nie jest więc także umową wzajemną.

Pozwana nie była zobowiązana uiszczać na rzecz powoda tradycyjnie pojmowanego czynszu najmu jako wynagrodzenia za używanie rzeczy, powód oczekiwał od niej ponoszenia kosztów o których mowa w art. 713 kc ale nigdy tego nie skonkretyzował, wręcz powiedział, że uzgodnili, że powód będzie pokrywał koszty czynszu, a co do reszty mieli rozmawiać. Wskazać w tym miejscu należy, że strony, które razem zamieszkiwały w lokalu powoda, nigdy nie ustaliły w jakiej części pozwana winna partycypować w kosztach utrzymania mieszkania, nigdy powód nie wezwał pozwanej do ponoszenia tychże kosztów. Należy zauważyć, że w kosztach z art. 713 kc mieszają się te koszty, które są konieczne dla zachowania rzeczy w stanie niepogorszonym, a nie opłaty eksploatacyjne z tytułu korzystania z lokalu, czy należności z tytułu spłaty kredytu zaciągniętego na jego zakup, bowiem obowiązek ich zapłaty co do zasady spoczywa na powodzie, jako osobie, której przysługuje prawo własności lokalu. Podobnie należy oceniać obowiązek uiszczania należności za energię elektryczną dostarczaną do lokalu w oparciu o umowę zawartą przez powoda z dostawcą tej energii. W istocie zapłatę tych należności należało traktować jako formę zapłaty swoistego czynszu najmu, równoważnego ww. należnościom, uiszczanego bezpośrednio wierzycielom powoda, a nie do jego rąk. Umowa użyczenia tymczasem, motywowana najczęściej bezinteresownością i chęcią przyjścia z pomocą osobom bliskim, ma na celu przysporzenie przez użyczającego korzyści biorącemu, który bezpłatnie może korzystać z rzeczy użyczającego. Nie jest to umowa wzajemna: świadczeniu użyczającego nie odpowiada świadczenie biorącego, bowiem nie jest on zobowiązany do żadnych świadczeń.

Pozwana zaprzeczyła aby kiedykolwiek powód uzgadniał z nią zasady partycypowania w kosztach utrzymania jego mieszkania, wręcz powiedziała, że nigdy by się na to nie zgodziła, ponieważ ponosiła koszty utrzymania własnego mieszkania.

Analizując w tej mierze zeznania stron Sąd doszedł do przekonania, iż w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki trudno przyjąć, że pozwana zobowiązała się kiedykolwiek do ponoszenia kosztów utrzymania mieszkania powoda, tym bardziej, że powód nigdy wprost jej do tego nie zobowiązał, nie wskazał również w jakiej kwocie, części pozwana winna w tych kosztach partycypować. Sąd dał wiarę twierdzeniom stron postępowania w kwestii ich wspólnego zamieszkiwania, ponoszenia przez powoda kosztów utrzymania mieszkania – twierdzenia stron są w tym zakresie spójne i logiczne; w pozostałej części, odnośnie wezwania pozwanej przez powoda do partycypacji w kosztach utrzymania mieszkania, Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, jako niespójnym i niekonsekwentnym oraz nie znajdującym potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, raz jeszcze wskazać należy na twierdzenia powoda, z których wynika, że uzgodnił z partnerką (pозwaną), że to powód będzie pokrywał koszty czynszu, a co do reszty mieli rozmawiać.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków zawnioskowanych przez powoda, bowiem mieli oni zeznawać na okoliczności nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Zauważyć bowiem należy, że nie jest istotne kto komu gotował, kto robił zakupy, kto sprzątał i czy powód robił remont we własnym mieszkaniu – w czasie wspólnego życia stron w czasie ich nieformalnego związku. Na tej samej zasadzie Sąd pominął wnioski dowodowe pozwanej, jako nie mające

znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy; tym bardziej, że zebrany materiał dowodowy i tak wskazuje na konflikt między stronami.

Ponieważ pozwana kwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości, stosownie do art. 6 kc, na powodzie ciążył obowiązek wykazania nie tylko podstawy, ale i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód R. S. temu obowiązkowi nie sprostał, o ile bowiem wykazał, że strony łączyła umowa, na podstawie której pozwana na zasadzie użyczenia korzystała z mieszkania powoda, to nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia. Nie sposób bowiem, na podstawie zaoferowanych przez powoda dokumentów, zwłaszcza dokumentów wystawionych przez Spółdzielnię Mieszkaniową, dowodów uiszczania opłat za energię przyjąć, że roszczenie w kwocie 1.000 zł zostało wykazane. To sprawia, iż nie sposób uznać, że obowiązek zapłaty należności wskazanych w pozwie spoczywał na pozwanej.

W tych okolicznościach w punkcie 1 wyroku Sąd oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie 2 wyroku wydane zostało na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc. W myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, powód zobligowany był zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania, a mianowicie – wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 180 zł, ustalone stosownie do § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) , wydatki na pokrycie opłaty skarbowej od udzielonego przez nią pełnomocnictwa procesowego – 17 zł.